

НИНА БОЖИДАРОВА
ПРЕДИ И СЛЕД

chitanka.info

Госпожа Старибратова беше отегчена. От живота — от своя и от този на другите; от големия свят на големите хора като президента на Щатите и черната манекенка Наоми и от малкия свят, света на улица „Станислав Пенчев“ с плачещите нощем котки и с есхибиционистите, бързащи към парка. Постепенно, с годините, госпожа Старибратова загуби интерес към всичко. Не ходеше на кино, на изложби и на концерти, не се разхождаше в Княжево, не си купуваше дебели книги за чужди страни. Всяка сутрин закъсняваше в чертожната кантора на съседната пресечка, където чертаеше по половин ден. Останалото време прекарваше вкъщи пред включения телевизор. Телевизорът също беше разочаровал госпожа Старибратова и тя изобщо не го гледаше — слагаше си очилата за близко виждане и плетеше две лице две опако, а звукът намаляваше до минимум. Не пожела да си купят сателитна антена, защото предварително знаеше, че ще се разочарова и от нея. Това огорчи господин Старибратов, но после той си спомни, че всъщност цял живот бе преживял без сателитна антена, а се чувстваше прекрасно. В събота и неделя ходеше на тенис в клуба и се срещаше там с отбрано тенисно общество, а през останалото време работеше в нотариата. Госпожа Старибратова бе запазила интереса си само към него, към своя съпруг. Това беше единственото, заради което все още си струваше да се живее на тази земя, оплута от продавачите на разни неща. Госпожа Старибратова обичаше да се грижи за своя съпруг, да му приготвя вкусни неща за ядене и да му глади ризите. А вечер обичаше да си приказва с него за изминалия ден, за политика и дори за тенис. Някога госпожа Старибратова печелеше разни любителски турнири и се славеше с прекрасния си лифтиран бекхенд. После тенисът ѝ омръзна и тя подари ракетата си на едно пълничко момиченце с пълничко оранжево куче, които идваха да я гледат всяка събота.

Веднъж, когато госпожа Старибратова се прибираще след половин дневното си чертане, тя си даде сметка, че мъжът ѝ изневерява. Това беше съвършено очевидно и госпожа Старибратова не можеш да разбере как не е забелязала по-рано. Познати потвърдиха подозренията.

Госпожа Старибратова се разболя. Лекарите не можеха да разберат какво ѝ е и водеха при нея все нови и нови колеги. Госпожа Старибратова ги отпъждаше с царствено движение на ръката си.

Клепачите ѝ бяха станали по-прозрачни от обикновено и през тях слънчевата светлина нахлуваше в помръкналия ѝ свят. Животът загуби смисъл, опустя дотолкова, че в него не остана дори отчаяние. Тя се чувстваше като пред включения телевизор с очилата за близко виждане. Някъде далече пред нея имаше екран и на него се изобразяваха различни събития. Някъде далече съществуваше светът и там се случваха много неща, а в стаята влизаха и излизаха хора.

Госпожа Старибратова инстинктивно усещаше, че е минало много време. Един ден тя видя цъфналите кестени пред прозореца. Бавно и предпазливо стана от леглото. Слабостта и замайването ѝ се сториха много приятни и тя си помисли, че ако беше по-млада би станала наркоманка, след като е толкова хубаво... В хола седеше господин Старибратов и четеше вестник. А, да, той ми изневерява, спомни си госпожа Старибратова. Очите му, надничаци над роговите рамки ѝ се видяха съвсем непознати. „Искам да се разведа“ чу тя собствения си глас и си помисли, че да, наистина, това е добра идея, след като той ѝ изневерява.

Кестените все още цъфтяха, когато госпожа Старибратова се почувства свободна. И богата. За първи път откакто се беше запознала с господин Старибратов, той щеше да ѝ дава пари. И то много. „Условията на наследството“ бяха казали в съда. Какво наследство, госпожа Старибратова не попита.

Постепенно силите и здравето се възвърнаха у госпожа Старибратова, а заедно с тях у нея се възвръщаше и интересът. Към всичко. В разгара на лятото госпожа Старибратова си купи прекрасен екип за тенис и започна отново да тренира лифтирания си бекхенд с платени партньори. Платените партньори бяха млади и красиви и фино ухажваха госпожа Старибратова. Също така фино я ухажваха и възрастните господа, с които тя играеше в събота и неделя.

За първи път от много време — колко — тя не знаеше, госпожа Старибратова се почувства щастлива...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.